

VENDÉGVÁRÓ

Cóványfalvára beköszöntött az ősz, annak minden gondjával-bajával, sok kis bánatával. A nap nem sütött elég melegen ahhoz, hogy egy, két, de maximum három ruhadarabban lehessen ugrándozi, a medencét el kellett pakolni az udvarról, korábban sötétedett, és... és... és... nem fogjátok kitalálni. Közeledett a vakáció vége. Tíz nap volt még hátra belőle, és Pintyőkét így riogatták a felnőttek:

- Az iskola, az aztán! Ohó!
- Meglásd, a sulis! Hehe!
- Az órák, na, azok csak! Ejha!
- És alig van szünet. Ne te ne!

Pintyőke vonogatta a vállát, mert semmit nem értett ebből az egész felbuzdulásból. Ő egyelőre a nyarat sajnálta, és a nagymamáját várta, akinek másnap kellett érkeznie. Nem is akárhonnan, hanem Amerikából.

– Az Egyesült Államokból! – tette hozzá minden egyes alkalommal Ferkó, Pintyőke unokatesója, akivel közös volt az amerikai nagy. Margitnak hívták, szóval most is Margitnak hívják, és régen elment. A gyermekek nem tudták, milyen a hangja, hogy mozog, mosolygós-e vagy mogorva. Persze a mai világban, amikor egy hétköznapi telefon segítségével talán még a Holdról is

lehet a csoványfalviakkal beszélni, mitöbbs, élőben látni a beszédpartnert, ez nagyon furcsa. De Margit nem sokkal a férje halála után elutazott, és minden kapcsolatot megszakított a fiával, Karcsival (Ferkó apja) és a lányával, Elvirával (Pintyő anyja). Ezért a két gyermek most igazán kíváncsian várta a nagyját.

Várákozni pedig rohangálás, cigánykerekezés és üvöltözés közben lehet a legjobban, ezért Pintyőke és Ferkó negyedóra alatt akkora ribilliót csaptak, hogy a szomszéd Mária néni kénytelen volt a kerítés felett egy tál palacsintát átnyújtani nekik. Ez megtette a hatását. A gyermekek leheveredtek a fűbe, a körtefa alá, és csendesen majszolni kezdték a lekváros tekercseket.

Ferkónak a negyedik palacsintánál finoman sajogni kezdett a hasa. Erről eszébe jutott, hogy igazság szerint van, akit ő még a nagyinál is jobban vár: az anyukáját, Lilit. Ugyanis két hónappal ezelőtt neki is el kellett utaznia az Egyesült Államokba kutatni. És ha már ott volt, a tudományos munka mellett felkutatta az anyósát is, Margitot, akit ugyan alig ismert, de akiről rengeteg történetet hallott, sóhajok kíséretében. A sóhajtozó Karcsi volt, és ilyenkor Ferkó tudta, hogy jobb, ha elfoglalja magát, mert a mókázás szünetel egy darabig, a szülei felnőtt dolgozról beszélnek.

- Szerinted milyen? – szakította félbe Pintyőke a fiú álmodozását.
- Hát azt pontosan tudom, milyen. Annyit nem változhatott.
- Nem? Hat év alatt?
- Milyen hat év? Az hány hónap? Két hónapja ment el.
- Ki?

MIT LEHET ITT ELTALÁLNI?

Gittamama gyorsan feltalálta magát Pintyőkééknél. Naphosszat beszélgett, hol ezzel, hol azzal. Ez volt a programja. Mindent meg akart tudni.

– Rég nem voltam itthon, sok mindenről lemaradtam – mondogatta.

– És nem is írtál – vetette közbe szemrehányóan Pintyőke édesanyja.

– Igaz, el akartam felejteni mindent.

– Ha Lili nem dönt úgy, hogy megkeres téged Amerikában...

– ...és ezzel véget vet egy családi tragédiának...

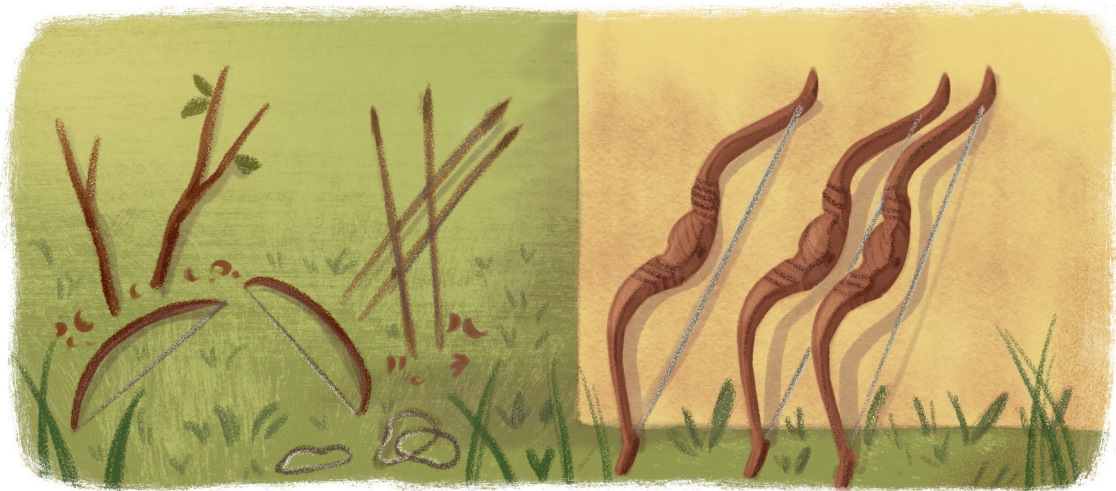
– Nem nevezném tragédiának. De azért... Miután apu meghalt, hogy tűnhetett el? Se szó, se beszéd, elutaztál. Hónapok múlva adtál hírt magadról!

Pintyőke a szőnyegen üldögélt, mozdulni se mert, nehogy elküldjék a felnőttek. Nagyon kíváncsi volt erre a beszélgetésre. Gittamama eltűnt – ezt ő is tudta. De mikor? Miért? Hol élt eddig? És hol ismerte meg Joe-t, ezt az igazán fura szerzetet? Miért ment feleségül hozzá? Hogyan? Mikor? És egyáltalán: van olyan, hogy a nagyinak nem a nagytata a férje?

– Tudom. Neked is, Károlynak is családotok volt. Gyászoltam, dühös voltam. Hát nyakamba vettem a világot. Ennyi.

– És Joe?

– Jó ember. Meglátod. Kicsit különös, az igaz. Szereti a szabadságot.

Joe az udvaron íjat készített Ferkóval. Ha tehetne, kint volt. Gittamama azt mondta, Amerikában is olyan a háza: egy szoba, egy konyha, s körülötte akkora udvar, kert, hogy nem is látni a végét.

Ferkó és Joe két kicsi íjat készítettek fűzfa ágból és gumiból. Joe éppen nyíl-vesszőket faragott hozzájuk: egyszerű, kissé elvékonyodó végű ágdarabokat. Pintyő csatlakozott hozzájuk. Bent Gittamama és anya elkezdtek könnyezni, és ez már nem érdekelte annyira.

A falhoz támasztva három nagyobb íj is állt, de hogy ezek kinek készültek, a kislány nem tudta.

– Mire vadászunk? – ugratta Ferkót.

Joe rámosolygott, aztán ismét a faragásra figyelt.

– Amit csak találunk. Verébre, galambra, rigóra. Aztán ha elég jók vagyunk, kimegyünk a mezőre, nyulat és őzet ejteni! – jelentette ki komolyan Ferkó.

FARKASSZEM ÉS KISTARISZNYA

Másnap úgy tűnt, Pista bá zsörtölődéseit kivitte a szél a cóványfalvi dombokra is, mert egy valami-revaló állatot sem sikerült elkapniuk. A nagy fenyő-nél egy mókus üdvözölte őket, de őt már többször látták, olyan volt, mintha ismerősük lenne. Kissé beljebb, ahol az erdőben már sötét van, két madár rebbent fel a bokorból. A gyermekek ettől sem lelkesedtek fel.

– Szeretnék már valami nagyot látni – szólta Ferkó alig hallhatóan. Addigra már megtanulták, hogy az idegen hangok elriasztják az állatokat.

– Őzet? – súgta Pintyőke.

– Nagyobbat. Veszélyesebbet – parázslott fel a Ferkó tekintete.

– Hajaj – sóhajtott a kislány. Ő éppen attól félt, hogy nagyobb, veszélyesebb vad kerül a közelükbe.

